

азъ доволенъ. Съ никого не съмъ се скаралъ, и защо да се караме? Живѣемъ си за едната хубостъ! — каза чичо Пройчо.

— Добъръ човѣкъ си, — рече единъ отъ мливаритѣ.

— И защо да съмъ лошъ, когато всичко си е на мѣстото? И всичко си върви така редовно и постоянно, както колелото се върти. Никога не съмъ искалъ да правя повече нѣщо отъ това, което правя. Пъкъ който не е доволенъ отъ това, да направи повече...

Едва бѣ се поуспокоила жената на воденичаря, долетѣ откъмъ горния край на рѣката момчето му — запѣхтѣно и приbledнѣло:

— Тичай, тате, по-скоро!...

— Какво има?

— Водата отнесе бента, зидътъ се срина.

— Това ли било. Така кажи, защо си се толкова изплашилъ. Ей сега ще поправимъ тая работа. Я ставайте! — обърна се чичо Пройчо къмъ мливаритѣ, — дръпнете се, да поправимъ бента, защото вие бързате, а не азъ. Като се изредимъ всички, по два камъка да вземемъ, и ще поправимъ зида.

Скочи х мливаритѣ, поведе ги воденичарътъ, и до вечерята поправиха бента. Водата отново напълни вадата, колелото весело затрака, развеселиха се мливаритѣ, запушиха лулички, заразправяха приказки за що било и що не било.

Т. Харманджиевъ

ЗЛАТНА ДОБРУДЖА

Дали Дунава се лѣе,
или славей птиче пѣе?
Та се носи леко, леко
нашироко и далеко,

като пролѣтъ ранобудна,
пѣсень сладка, пѣсень чудна...
Нито Дунава се лѣе,
нито славей птиче пѣе,